

“В своїй хаті й своя правда, і сила, і воля”.
Тарас ШЕВЧЕНКО

Ямни́ця

№ 2 (21) листопад 2015 року

Ямницькому хору -110 років!

Прийміть найщиріші привітання з
ювілеєм!

Сердечно вітаю хоровий колектив «Дзвін» села Ямници з 110-річним ювілеєм з дня заснування. Радію вашими успіхами не тільки в царині хорового мистецтва, а і в поширенні духовної культури. Дякую за всі відслуги разом Святі Літургії.

Великий Князь нашої Церкви, праведний митрополит Андрей Шептицький, 150-річчя з дня народження которого в цьому році ми святкуємо, сказав дуже гарні слова: «Молитва – це найспасенніша справа, а хто співає на прославу Божу – той тричі молиться». Бажаю вам і надалі плідної праці і нехай Бог благословить.

Декан Єзуїльський, парох с. Ямници о. Богдан КУРІЛІВ

Шановні митці народної хорової капели «Дзвін»!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди 110-річниці ювілею. Як квітуча весна, помережана віночками ваших пісень, що переливаються багатоклірною веселкою мелодій, ліне ваше мистецтво до людей, торкається найпотаємніших струн іхнього серця і душі.

Вдячний нев'янучій і непересічній творчій насазі, великий художній міцності і енергії всіх, хто за цю багаторічну історію жив з піснею в серці, всіх хто її постійно плкає та підтримує. Хай ніколи не згасне живильна сила, хай наповнюється вона завди добрим і красою мистецтва. Пісні у виконанні народної хорової капели «Дзвін» слухають, люблять і шанують не тільки у Ямници, але й далеко поза її межами. Мелодії вашого колективу, як стрімка течія Бистриці, кликала і кліче жителів Ямници до єдинання, до злагоди, до порозуміння, до нових здобутків.

Висловлюю впевненість і надію в тому, що добра слава про Наш хоровий колектив буде продовжуватись і надалі. Спасибі всім, хто не шкодує сіл часу для репетицій і виступів, хто відточуює свою майстерність, щоб донести до людей улюблени мелодії українських народних та сучасних пісень.

Хай чарівні пісні вічно будуть поміж нами і несуть на своїх крилах чистоту почуттів, ідеали добра і краси нашого прикарпатського краю. Щастя вам, здоров'я, творчої наснаги, мистецької вдачі і нових успіхів.

З 110-річним ювілеєм вас, народні митці хорової капели «Дзвін»!

З повагою, сільський голова Микола ЗЕЛІНСЬКИЙ

Пісня найкращий і найбільший дар людини!

Кажуть, що без пісні нема народу. Тому український народ, що так са-

мовіддано любить свою пісню, незважаючи на всі труднощі, які випали на його долю, заслуговує глибокої поваги народів світу.

В історії хорової культури Прикарпаття хорова капела «Дзвін» – яскраве виконавсько-пропагандистське явище країни зразків хорової академічної, народної, авторської пісні. В репертуарі колективу – шедеври духовної музики, твори композиторів-класиків: М. Лисенка, М. Леонтовича, К. Стеценка, А. Веделя, О. Кошиця, Д. Січинського, твори зарубіжних композиторів, професійних і самодіяльних, обробки українських народних пісень, веснянок, весільних, колядок, щедрівок.

Цінним для хорового колективу є спів а капела, де зберігаються традиції народного багатоголосся, розвиток техніки хорового співу, зміст виконуваних творів, цікава інтерпретація. Звучання хорової капели є оригінальним, емоційним, вичарливим, м'яким, задушевним.

Народна аматорська хорова капела «Дзвін» добре відома у нашому краї і далеко за її межами. Десятиліттями радує слухачів стабільною майстерністю, широтою і різноманітністю репертуару, яскравим національним колоритом, темпераментом свіжістю, настроєм, чистотою і благородністю.

Тож користуючись нагодою привітати колектив зі славним ювілеєм, вперше чергу хочемо подякувати голові сільської ради та депутатському корпусу минулого скликання за видлення коштів на поширення концертних костюмів.

Низький уклін всім хористам-учасникам хорової капели, за їх відданість і любов до колективу, за їх патріотизм, за любов до пісні, до рідного краю, звичаїв, обрядів, традицій. Висловлюємо вам сердечну вдячність за не-втомну працю, великий талант і покликання дарувати людям радість.

Бажаємо вам, дорогі хористи, відчуття повноти і неповторності життя, здоров'я, щастя, невичерпних творчих сил, бурхливих оплесків, цікавих концертних поїздок.

З повагою, художній керівник та диригент Ярема ПАВЛИК
Хормейстер Ірина ПАВЛИК
Концертмейстер Андрій ДЕЙЧАКІВСЬКИЙ

Шановні учасники і керівники
народного аматорського хору села Ямници!

Українське хорове мистецтво, що своїм корінням сягає сивої давнини, завжди живилося народною співчуючою культурою, яка плекалася в українських селах. В галицьких селах аматорське хорове виконавство особливо

динамічно почало розвиватися при кінці XIX – початку XX ст. Це був час творення і активної діяльності співочих товариств «Боян» у містах і містечках краю. Саме вони утверджували професійний підхід до хорової справи, пропагували українську пісню в опрацюванні професійних композиторів, іх авторські твори на слова Т. Шевченка, І. Франка, Ю. Федьковича.

Під впливом «Станіславського Бояна» на навколишніх приміських селах створюються аматорські хори, діяльність яких сприяла формуванню національної свідомості селян та їхнього художнього смаку. У горнілі двох світових воєн, польського та радянського панування, окрім хорові колективи не тільки не зникли з культурної мапи України, але вже більші ста літ трепетно зберігають українську пісню, передають її з покоління до покоління як дорогоцінний скарб.

До таких колективів належить Ямницький хор, який свято зберігає не тільки традицію свого села, але і краю. Повновзвучність і тембрівість голосів учасників цього хору завжди захоплювали і дивували слухачів. Магнетизм їхнього співу відучуває і я, слухаючи неодноразово цей чудовий колектив.

Багато років віддав хорові мій колега, доцент Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, заслужений працівник культури України Роман Долчук. Мабуть, це були кращі роки його життя, як і життя кожного учасника хору.

Очолюючи майже 25 років народний аматорський хор «Первоцвіт» села Микитинці, я знаю, як нелегко працювати з аматорами. Однак, немає кращої нагороди для керівника, як радість в очах його хористів від вдало виконаного твору, задоволення від усвідомлення того, що ти несеш вічне воєм, хто хоче відкрити свою душу назустріч пісні.

Широко відомою є легенда про те, як Бог обдарував народи, а коли у нього вже майже нічого не залишилося, прийшла Україна. Всешишній подарував їй пісню. Саме пісня допомогла нашему народові у боротьбі за Свободу і Незалежність, саме вона нам допоможе вистояти у сьогоднішній кривавій війні із російським загарбником, бо Пісня – це наша Свяtingia, це наш Оберіг, це – наше Майбутнє! Згубимо Пісню – згубимо себе.

Тож вітаю колектив зі славним ювілеєм, бажаю вам: «Співайте на здоров'я, на славу Богу і Україні! Поки співаете – жодна сила нас не зможе побороти! Слава Україні і слава вам усім!»

З повагою, доктор мистецтвознавства, професор, завідувач кафедри академічного та естрадного співу Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, заслужений працівник культури України, художній керівник і диригент аматорського хору «Первоцвіт» с. Микитинці Ганна КАРАСЬ

**Благословенне Богом будь, село,
оце село, що Ямницею зветься.
Замаяне, заквітчане зелом,
воно мені від давніх літ до серця.**

Степан Підгірняк

3 травня 1905 року в історії Ямници сталася небуденна подія – цього дня урочисто відкрито пам'ятник борцю за права селян – Івану Смицнюку, споруджений на кошти місцевої громади. Саме під час цих святкувань присутні вперше почали пісню «Чус, брате мій» у виконанні місцевого хору.

Нам поки що невідомо коли і ким був створений хор в селі. Є дані про те, що задовго до 1905 року ямницька молодь збиралася на репетиції драматургів, де співали і розігрували сценки, але чи існував тоді хор в повному розумінні цього слова, вияснити не вдалося. Тому з повною впевненістю можна стверджувати, що саме 1905 рік став роком початку хору в Ямници.

У 1909 році переселенець з галицького Поділля Іван Борковський взявся за

ригентом став Олекса Михайлович, який був активістом просвітянського життя. В цей час хоровий гурт налічував 27 учасників. На початку 30-х років до керівництва колективу повернувся Іван Борковський, який працював з ним до 1932 року. Чисельність хористів в цей проміжок часу збільшилась до 30 осіб.

Починаючи з 1932 року провідником хористів став молодий талановитий музикант Андрій Галірник, який зумів організувати в селі і духовий оркестр. Середина і кінець тридцятих років – пора плідної праці ямницьких самодіяльних митців. За їх участь пройшли такі відомі в усій окрузі свята (проводилися в Ямници) як Свято Обжинок, 40-річчя «Просвіти». Хоровий гурт в ці роки налічував 35 учасників.

Самодіяльна хорова капела "Дзвін". 1980 рік

Ямничани на святкуванні 500-річчя козацтва в м. Київ

більш професійну підготовку ямницьких хористів. Завдяки його старанням було організовано два хори: чоловічий і мішаний (чоловіки і жінки). Ці колективи брали участь у святкуванні 100-річчя з дня народження Т. Г. Шевченка в 1914 році. В часі Першої світової війни ямничани, які були евакуйовані до австрійського містечка Гмінд, організували хоровий колектив і там.

Післявоєнне відродження хорового життя в селі почалося 23 листопада 1919 року зі створенням концерто-драматичного гуртка.

Василь Деркач

Ініціатором був ямницький священик о. Ю. Гірняк. З 1921 року хоровий колектив працював як секція при читальні «Просвіти». З концертами хористи об'їхали багато навколишніх сіл, брали участь в багатьох святкових імпрезах як в Ямници, так і далеко за її межами.

В кінці 20-х років /1927-1929 рр./ ди-

У 1940 році, в часі першої більшовицької окупації, на обласному конкурсі самодіяльних колективів ямничани здобули перше місце, підтвердживши свій високий авторитет. До цього успіху їх привів Василь Деркач («Шпилька») – надзвичайно обдарований ямницький вчитель і музикант. За німецької окупації сільські хористи були учасниками багатьох концертів і свят, що проводилися в краї українськими організаціями.

Після трагічної загибелі Василя Деркача в часі відновлення більшовицької окупації праця самодіяльних колективів була перевана. І тільки на початку 50-х років стараннями М. Каравановича і М. Петрика діяльність хору було відновлено. Уже влітку 1951 року хор налічував 30 осіб. Зрозуміло, що окрім українських пісень, хоровий гурт змушений був включати в свій репертуар і

відверто пропагандистські творіння. Але в цих важких обставинах ямничани продовжували радувати глядачів і всіх небайдужих високою виконавською майстерністю, підносячи авторитет рідного села. На районному огляді художньої самодіяльності, який проходив 8-9 грудня 1951 року, ямницький хоровий колектив впевнено завоював перше місце.

Під кінець 50-х років з різних причин робота хору була нестабільною. Нове відродження почалося в 1960 році, коли за участь завідуючого будинком культури Івана П'ясти було налагоджено творче функціонування сільського колективу аматорів. Керівником хору став випускник харківської державної консерваторії Богдан Катамай. Репертуар гурту в основному складався з обробок українських народних пісень та оригінальних творів українських композиторів. Візитною карткою хору була українська народна пісня в обробці М. Лисенка «Верховино, світкути наш».

У 1961 році колектив виступає на Львівському телебаченні зі своєю програмою. Під керівництвом Богдана Катамая хор працював декілька років і досяг значних успіхів у своєму творчому розвитку. Але після того, як Катамай був запрошений до керівництва державного гуцульського ансамблю, незважаючи на старання багатьох провідних спеціалістів, повнокровної роботи хорового колективу поновити так і не вдалося.

У 1969 році діригентом хору став студент львівської консерваторії Роман Долчук. Репертуар колективу поступово поновлюється, збільшується і на кінець 1970 року хор міг виступати у двох відділах концерту. Хор багато гастролював, був учасником численних літературно-музичних вечорів. Весною 1974 року хоровому колективу ямницького сільського будинку культури було присвоєне звання «Самодіяльна народна хорова капела». Це був початок нової творчої біографії ямницького хору. В 1975-1980

рр. паралельно з хоровим колективом працює і жіночий вокальний ансамбль, який в 1977 році був нагороджений дипломом II ступеня на всеосвітньому фестивалі самодіяльної художньої творчості, а в 1979 році – нагороджений дипломом I ступеня, як переможець III туру огляду творчих досягнень сільської художньої самодіяльності України. В 1984 році ямницький хор був наго-

роджений почесною грамотою районного відділу культури.

З початком духовного відродження в Україні ямницькі хористи стають його активними учасниками. У серпні 1990 року ямничани здійснили поїздку до Придніпров'я – в Дніпропетровську і Запорізьку області, де неодноразово виступали з концертами в селах і містах. В 1991 році хор взяв участь в обласному конкурсі хорових капел, де досить успішно виступив, а в 1992 році зайняв II місце на огляді-конкурсі духовної музики, за що одержав путівку на республіканський огляд-конкурс ім. М. Леонтовича. На Паску 1992 року ямницька хорова капела відродила традицію участі хору в церковному богослужінні, за що здобула прихильність і любов з боку всіх жителів села.

Незабутньою для хористів була поїздка

Парох Юстин Гірняк

Хорова капела "Дзвін" на Аскольдовій могилі в Києві

Хорова капела "Дзвін" з керівником Р. Долчуком. 1980 рік

до Києва в липні 1990 року, коли під виконання ямницьким хором Гімну України над Київською міською радою замайорів український стяг. Власне на зорі відродження незалежності України виникла ідея назвати хорову капелу «Дзвін», бо вона своїми концертами, піснями будила зі снутих, хто ще вірив у незалежність України, піднімала дух і віру у майбутнє. Народна самодіяльна капела «Дзвін» постійним учасником і дипломатом багатьох обласних конкурсів, учасник Першої Галицької хорової Академії, постійний учасник святкових концертів в рідному селі. Тисмениці, Івано-Франківську. Впродовж 42 років незмінним керівником капели був талановитий діригент Роман Долчук. Він видав репертуарний збірник творів «30 років з Ямницьким хором», які виконує хорова капела і досі.

Впродовж 2012-2014 років капелою керував Василь Турянин. Він продовжував традиції хорової капели. Колектив з успіхом виступив на ювілейному концерті в честь 200-річчя з дня народження Шевченка, звітному концерті району в обласній філармонії, святі духовної пісні в Духовій криниці.

Ямниця свято береже співочі традиції свого села і передає їх з покоління в покоління. 62 роки співає в капелі Богдан Катамай. Понад 40 років співають М. Брикало, В. Духович, Т. Мицько, В. Постолянюк, Я. Колобанько, А. Галірник, В. Савчак, Б. Ковалчук, Б. Когуч, М. Галірник, О. Вишневецька, Я. Камінь, М. Василів, Л. Обух, Л. Савчук, М. Мороз, О. Мороз, Л. Іваночко, Г. Савчак, Я. Гупан, О. Зуб'як. Добре вилися в колектив співаки – І. Бабій, О. Салій, В. Галічак, В. Деркач, Л. Чорний, М. Когуч, Т. Сул, М. Михальчук, Х. Сітко, І. Доцяк, Т. Базилів.

Всі вони різні за віком і професіями, але об'єднані великою любов'ю до пісні і бажанням примножувати славні хорові традиції рідної Ямници.

Народна самодіяльна хорова капела «Дзвін» зустрічає свій поважний 110-річний ювілей. Її нинішні керівники Ярема та Ірина Павлик вкладають весь дар своїх сердець, не втомлюючи працю і любов у жертовних ентузіастів хорового співу Ямници.

Хай дзвенить на все Прикарпаття «Дзвін», нагадуючи вічне Шевченкове «Наша дума, наша пісня не вмре, не загине!».

Митець від Бога

Мені дуже приємно писати про людину, яку знаю і шаную з раннього дитинства. Я була п'ятирічною дитиною, коли в Ямницькому дитячому садочку працював музичним керівником молодий красивий юнак, студент Харківської консерваторії Богдан Катамай. Він вчив нас співати, був акомпанатором і диригентом, готував разом з вихователями концерти, на яких приходило все село.

Талановитий юнак мав велике прагнення осягнути глибину музичного мистецтва (сам навчився грати на кількох музичних інструментах), близьку закінчив Станіславське музичне училище. В рідному селі відновив роботу хорового колективу, який відразу посів I місце на районному огляді художньої самодіяльності.

У 1953 році Б. Катамай вступає до Харківської консерваторії і там так само поєднує навчання з хоровою практикою в самодіяльних колективах.

У 1958 році молодого спеціаліста направляють працювати в музичне училище м. Луганська. За два роки праці він показав себе як талановитий диригент, організував хор в БК «Трудові резерви», в музичному училищі, в медичному інституті. Високий художній рівень виконання хорових творів цими колективами був виз-

рівнем художнього виконання. Колектив стає постійним учасником святкових концертів в обласному центрі, виступає в прямому ефірі на Львівському телебаченні.

Висока музична культура, відмінний професійний рівень диригента, глибока мистецька ерудиція керівника ямницького хору були помічені керівництвом області і в 1962 році він отримує запрошення на посаду диригента і художнього керівника Гуцульського ансамблю пісні і танцю. І тут знову проявляється його талант. Повна реорганізація колективу, нова концертна програма знаходить схвалені відгуки глядачів!

Після прослуховування концертної програми у Москві, Гуцульський ансамбль отримує запрошення на гастролі по Росії. Три з половиною місяці по три концерти в день відвідували в перевопнених залах. Це був тріумф українського мистецтва! Це було визнання талановитого митця-диригента!

Богдана Катамая називають професором хорового співу іменіті митці, колеги з рідного музичного училища. За більше як 50 років педагогічної і творчої діяльності, він підготував більше сотні диригентів. Його учні – заслужені артисти України П. Терпенюк, Б. Князевич, Х. Михайлук, Р. Дорожківський, заслужені працівники культури України Р. Долчук, М. Замброзевич, М. Кузьменко. Його талант визнавали такі корифеї українського мистецтва як Людкевич, Колесса. Про це свідчить цікавий випадок, який пригадав п. Богдан.

На вступних екзаменах у Львівській консерваторії професору Колессі сподобалася близька відповідь абітурієнта Романа Долчука. Він спітав юнака у кого той вчився, і коли Долчук відповів, що у Катамая, Колеса з усмішкою відповів: «Ви будете заражовані на другий курс».

Богдан Васильович гостинно зустрів мене у своїй затишній оселі, де у всьому вчувається любов до музичного мистецтва. Адже дочка Оксана пішла по батьковій дорозі, працює викладачем в музичній школі, пише музику для дітей, створює дитячі опери-казки, написала чудову пісню про рідне місто. Гордиться п. Богдан трема онуками Денисом, Богданом і Олексієм (це мої Денис Січинський, Богдан Хмельницький і Олекса Довбуш).

А про рідне село маestro Катамай говорить з особливою теплотою. «Ямни́ця – це мої життєві університети і моя найвища консерваторія».

В ці дні, коли ямничани відзначають ювілей народної самодіяльної капели «Дзвін», вклонімося низько людині, яка своє життя присвятила мистецтву і Україні.

Романія Постолянук та Богдан Катамай

наний як найкращий в той час на Луганщині. Показово, що Б. Катамай обирається головою міського хорового товариства, стає незмінним членом журі обласних конкурсів та оглядів художньої самодіяльності.

Ta вже в 1960 році Богдан Катамай повертається на викладацьку роботу в Станіславське музичне училище.

Найбільше зраділи його поверненню ямничани. Ямницький хор ніби отримав друге дихання і знову виходить на передову і за складністю репертуару і за

Хорова Капела «Дзвін». 1960 рік

Богдан Катамай

Наш маestro

Про нього важко говорити в минулому часі, бо те, що він створив за життя – невмируще. Роман Долчук чудовий музикант, митець-диригент, творчий і принциповий педагог, доцент Інституту культури і мистецтва Прикарпатського університету ім. В. Стефаника, впродовж 42 років незмінний керівник Ямницької самодіяльної народної капели «Дзвін».

Він народився 12 серпня 1942 року в Ямниці в сім'ї талановитого майстра-ткача Олексія Долчука.

Тут вчився в школі, тут проявився його талант до музики, до співу звідси пішов у широкі світи науки – спочатку в Станіславське музичне училище (яке закінчив з відзнакою), а потім у Львівську консерваторію. Але батьківська земля ніби не відпускала його. Після закінчення консерваторії Романа, як талановитого музиканта, співака, диригента хотіли залишити у Львові в консерваторії, але відчуття обов'язку перед старенькими батьками, перед селом, яке любив понад усе, повернуло його в батьківську хату.

Я не знаю роботи, яку б він не вмів робити. Інтелігент в душі, талановитий музикант, він не цурався звичайної чоловічої роботи. Все робив з любов'ю, до ладу і в саду, і в місті, любив доглядати домашню птицю, розводити кролів, нутрій, навіть сам вичиняв шкіри з них. І під час будь-якої роботи насліпував щось, може саме тоді народжувались в його душі нові мелодії, нові пісні. Його працялюбність і відповідальність, несприйняття халтури особливо проявлялись в роботі диригента хору. Із звичайного самодіяльного сільського хорового колективу він терпляче і наполегливо з репетиції в репетицію творив колектив із високою культурою академічного співу, із репертуаром професійного колективу.

Він почав керувати Ямницьким хором 27-річним студентом консерваторії і з перших репетицій використовував ті знання, які ввібрал у себе від майстрів хорового мистецтва Богдана Катамая, Михаїла Антківа, Свєні Вахняка, Свєні Козака, А. Кос-Анатольського, С. Людкевича.

Був вимогливим до себе і до студентів, яких навчав на кафедрі співу і диригування Івано-Франківського педагогічного інституту. Свою педагогічну і творчу діяльність він вдало поєднував з науковою. Видав збірники хорових творів «Зродилися ми», «30-ріків з Ямницьким хором», «Хорові та вокальні ансамблі», «Примірна тематика з хорового класу та практикуму керування хором», «Теоретичні основи вокальної роботи в хоровому колективі». За плідну творчу діяльність у розвої народного хорового співу і популяризації української пісні Р. Долчуку у 1996 році було присвоєно звання «Заслужений працівник культури», а у 1998 році – вчене звання доцента кафедри співів і диригування Прикарпатського університету ім. В. Стефаника.

Роман Долчук у своїй улюблений праці горів сам і

освітлював шлях іншим. Він вчив своїх християнів співати так, щоб своїм співом вони могли доторкнутися до найпотасмініших струн людської душі, навчав ще більше розуміти і любити українську пісню. Бо пісня, музика – це святе і вічне, яке віддає від буднів, підносить до висот і допомагає творити добро на землі і світ від цього стає країним і добрішим.

24 серпня 2011 року вже будучи дуже хворим він зібрав всі свої зусилля і вийшов на сцену. Це був його останній концерт і остання вручена нагорода – медаль «20 років незалежності України».

На 70 річний ювілей Р. Долчука подарував своєму вчителеві Б. Катамаю збірник пісень УПА «Зродились ми» з такою присвятою «Найповажнішому диригентові України і найдорожчому вчителеві на загадку від його учня

Кажуть, що Бог забирає найкращих – забрав і його, нашого маестро. Але він залишив своїй Ямницькій капелі заповіт – красиво і майстерно співати, так як він вчів. І вони стараються співати так, щоб раділа його душа там високо в небесному царстві.

Ямниця завжди буде пам'ятати свого маестро, збереже його світлий образ в серцях, в піснях, в тихій і щирій молитві.

Святкування 100-річчя хорової капели «Дзвін». В центрі диригент Р. Долчук

Людина, що має у серці натхнення...

У кожній громаді є людина до якої всі прислухаються, всі шанують, якій дозволено втрутатися у всі справи громади, бо вона, ця людина, за все вболіває і за все бере на себе відповідальність. Таких людей ми називаемо провідниками, моральними авторитетами, незалежно від посад чи матеріальних статків. Їх хата ніколи не буває скраю. Скоріше, навпаки...

Семен Дейчаківський

У нас, в Ямниці відмінно не бракувало таких людей, активних, здібних. Серед них наш наставник у всіх справах Семен Дейчаківський. Його життєвий шлях ввібрал у себе долю цілої епохи, долю покоління людей, які пережили польську, радянську, німецьку окупації, вивіз в Сибір, захопу повертатися до рідної хати. Але всюди, куди б не кидала його доля він ніс із собою українське сло-

ідей, першим порадником у виборі

репертуару, організатором, режисером і ведучим концертів. Семен Дейчаківський створив разом з Романом Долчуком музичну композицію за поемою Л. Костенко «Берестечко» яка з успіхом сприймалася на сценах Прикарпаття.

У Ямницькій хоровій капелі С. Дейчаківський ніколи не був просто співаком, а завжди генератором

Виступ Василя Якимчука, Ярослава Колобанька та Семена Дейчаківського на ямницькому стадіоні

Велика заслуга С. Дейчаківського тому, що хорова капела у 80-90-х роках ввела у свій репертуар колядки, щедрівки, а з 1992 року почала співати Божественну літургію у церкві св. Миколая.

Хористи справедливо називають Семена Дейчаківського патріархом, мудрим вчителем і порадником.

Сторінку підготувала Романія ПОСТОЛЯНЮК

У нашій оселі завжди звучала пісня

Концертмейстер народної хорової капели «Дзвін» Андрій Дейчаківський віртуозно виконує музичну партію на баяні, він живе і творить у цьому дивовижному світі мелодійних звуків. Варто подивитися на нього в цей момент натхненої самовіддачі... Для когось це засіб відпочинку, для когось музика має релаксуючий ефект... А от для Андрія музика – це життя, професія і сенс буття.

З дитинства, скільки себе пам'ятає, митець закоханий в її величість Музику. До музики я прийшов іще в ранньому дитинстві, – розповідає Андрій Васильович. – «Пам'ятаю, як у нашій оселі завжди звучала

маса звуків, які ллються на тебе і ти маеш увесь цей потік упорядкувати» – пригадує Андрій Васильович. Закінчивши чотирірічне навчання в музичній школі, А. Дейчаківський вирішив поступити у Львівську державну консерваторію ім. М. Лисенка. Вдало склавши іспити, він розпочав професійно осягати всі таємниці музичного мистецтва. Викладачем Андрія тоді був Анатолій Васильович Онуфрієнко – відомий український баяніст та педагог, заслужений діяч мистецтв України, професор Львівської консерваторії. Після успішного п'ятирічного навчання у Львові, Андрій Дейчаківський повертається до Івано-Франківська та влаштовується працювати викладачем на

ли пісні. Любов до мистецтва мені прищепили батьки, які вчасно побачили, що я небайдужий до ритмів і до музики. Уже в юному віці мене возили до музичної школи в Станіслав, де я вчився грі на баяні. Дуже швидко я навчився підбирати мелодії на слух. Міг зіграти те, що співалось в нашій родині – пісні «Рідна мати моя» та інші». Тому, зважаючи на такі здібності, доля Андрія Дейчаківського з того часу була тісно пов'язана з музичним мистецтвом.

Після закінчення школи, Андрій Дейчаківський поступає в Івано-Франківське музичне училище імені Дениса Січинського. Протягом чотирьох років навчання в училищі з ним займалися професійні педагоги, що в підсумку дало свої успішні результати. Окрім гри на музичних інструментах, Андрію дуже подобалось диригування. – «Пам'ятаю, що я дуже любив спостерігати, коли мій педагог диригував оркестром. Тоді для мене це було шоком. Адже оркестр – це

родних інструментів в училищі ім. Д. Січинського, де працює до сьогодні.

Окрім викладацької діяльності було й активне гастрольне життя. Репертуар різноманітний, насичений українськими творами, які у перші роки незалежності України треба було якнайширше популяризувати в народних масах. Андрій Дейчаківський один

із тих учасників хорової капели «Дзвін», які на чолі з диригентом Р. Долчуком відправилися у Дніпропетровську та Запорізьку області на святкування 500-річчя Козацької слави в 1990 році. Учасники капели подолали нелегкі дороги «Козацької слави», побували на землі запорізької вольниці, вклонилися кошовому отаману Івану Сірку. Перебуваючи на Придніпров'ї з 1 по 8 серпня 1990 року, капела кожен день виступала в будинках культури Дніпропетровщини. З великим задоволенням і теплотою сприймали глядачі наших хористів, які виконували щирі українські пісні.

Андрій Васильович вже більше тридцяти років працює викладачем Івано-Франківського державного музичного училища ім. Дениса Січинського. Він є творцем і організатором симфонічного оркестру, який впродовж багатьох років є одним з найкращих в області. Диригент від Бога, він виховав цілу плеяду учнів. Донька Марта та син Любомир пішли по «батьківських стопах», здобувши музичну освіту. Вони стали лауреатами багатьох міжнародних конкурсів, за що передусім завдячують своєму батькові.

Концертмейстер та диригент – Андрій Дейчаківський, музикант високого талан-

Співаю 62 роки

Так відповів мені Богдан Іванович Катамай, коли я спітала його, скільки років він є учасником хорової капели. Це своєрідний життєвий подвиг за яким вчувається велика любов до пісні, до традицій рідного села.

По цьому високому, красивому чоловікові можна звіряті годинник. Адже кожного вівторка і п'ятниці о 19.30 незважаючи на пору року, погоду він, з партитурою в руках, прямує до школи, на репетицію хору. Його зворушливі спогади я передаю повністю.

«Я любив співати із самого дитинства. Співав у шкільному хорі, яким керував талановитий вчитель Михайло Вдовин. Після закінчення школи почав співати у сільському хорі. Керував тоді ним Микола Петрик (Гах). Він не мав музичної освіти, але від природи був дуже талановитим, керував і хором і драматичним туртом. Петрик був артистом Гуцульського ансамблю разом з Федором Деркачем та Анастасією П'ястою. Але в 1955 році він помер від туберкульозу. Навіть будучи дуже кволим, він виходив на сцену.

Після цього хором почав керувати Василь Обух, якого переслідували за націоналізм (якийсь час він був під прізвищем Лаврук).

Дуже короткий час керували хором

такий музикант Богдан Катамай. Від того часу почався наш професійний ріст. Хор почав співати на чотири голоси, молодий диригент вчив нас, простих людей, нотної грамоти, культури співу. Був принциповим і вимогливим, і успіх не забарився. В 1961 році нас запросили на Львівське телебачення, тоді була пряма трансляція.

Лише добре слова відяності можу сказати про багатогірного нашого керівника Романа Долчука. Він вивів наш хоровий колектив на високий професійний рівень серед аматорських колективів. Його передчасна смерть осиротила нас. Але життя продовжується і я щасливий, що можу разом з рідним хором колективом співати черговий ювілей».

Від себе додам, що Б. Катамай не лише стараний хорист, а й талановитий актор. В Ямницькому театрі

приїжджають диригенти Грининиш та Пащенко. Пам'ятаю деякі казуси з нашої концертної діяльності. Під час районної олімпіади художньої самодіяльності в Софіївці (тоді наш район був Станіславський) ми виконували першу пісню про Леніна. І в цей час провалилася сцена. На щастя ніхто не постраждав.

Наш ямницький хор був знаменитий в області, ми їздili з концертами по навколишніх селах, їздili на вантажні машини. І ось під час концерту в Іванівці, з нами «недобре» пожартували – вкрали з машини, на якій ми приїхали мотор. Поки знайшли його, ми добре намерзли, пріїхали додому аж під ранок.

Уже в кінці 50-х років хором почав керувати мій тезка, односельчанин таланови-

зіграв більше 10 ролей. Всім запам'яталася у його близкому виконанні пісня «Віять вітри, віють буйні» у виставі «Гайдамаки».

Побажаймо йому здорового і творчого довголіття!

Матеріал підготувала Романія ПОСТОЛЯНЮК

Спогади про хор однієї з найстарших жительок Ямници Євдокії Данилівни П'ясти

«У 1933 році був створений хор з восьми дівчат 11-13 років, мені тоді було 12. Першопочатківцем дитячого хору був парох Юстин Гірняк. Саме він почав вчити нас мистецтву співу. З дітей школи він сформував шкільний хор, розподіляючи учнів на перші і другі голоси. Пізніше до Ямници приїжджає викладач з Станіславова на прізвище Камінський, який вчив нас і старших дітей хорового мистецтва. Ми співали на усіх концертах, які ставилися у нашому селі. На той час Ямнича мала також і танцювальний колектив, що складався із шести дівчат. Окрім Камінського навчав нас талановитий викладач на прізвище Чупірчук (Чуперчук). Паралельно був хор дорослих учнів. Репетиції хору проводилися в приміщенні

сільської читальні, яка, на жаль, до цього часу не збереглася. Коли мені було 15 років, то пішла співати у хор дорослих. Він був дуже великий, і керував ним на той час Андрій Галірник. Пісні були зазвичай революційної тематики, наприклад про січових стрільців, козаків, народні. Також був у нас чудовий квартет з хлопців у складі Богдана Гулаги, Василя Деркача, Богдана Наконечного, Ярослава Бужанка. Щороку на Різдво ходили колядувати по Ямници та їздили у сусідні Клузів та Угринів, де на той час проживала значна кількість вихідців з ямницьким корінням. Під час святкування 40-річчя Просвіти у Ямници, зі Львова до нашого села було урочисто привезено пропор України, який зустрічали усі ямничани на чолі з хором, що співали гімн України!

Щороку учнів заставляли святкувати польські національні та релігійні свята. Водили нас на такі заходи до «Морозового лугу». Пам'ятаю, що співали там різних польських пісень. На кожній урочистості приходив пастерунковий поліцай. Тоді пастерунковим у Ямници був Беднарський. Коли він прийшов на чоргові сільські фестини, ямницькі діти заспівали патріотичну пісню «Ми гайдамаки, ми всі однакі, ми ненавидим ляцького ярма...». Беднарський, почувши цю пісню, почав кричати на дітей, і то так сильно, що вони почали втікати хто куди. За це прийшлось відповісти війтові та директору Ткачку...

Одного дня у 1940 році наш хор співав перемінно в танцювальним ансамблем у міському парку перед радянськими військами. В цьому ж році ямницький хор був запрошений на радіостудію, де спільно з солісткою з села Єзуїл та троєстими музиками з Кривотул провели яскравий виступ. Хор у Ямници проінсував до початку Другої світової війни, тобто до 1941 року.

Спогади записала Наталя П'ЯСТА

Василь Обух – керівник ямницького хору

Василь Обух з 1954 року завідував хатою-читальнюю, що була створена при ямницькому сільському клубі. В цьому ж році його направив відділ культури області на курси диригування та керівництва сільським хором. Спочатку керував хором у Ямници при сільському клубі, завідував тоді Данило Іваночко. Це були роки, коли велися переслідування за все українське. Перед початком концерту хор був змушений виконувати пісні про Леніна або комуністичну партію. Районний відділ культури постійно переверяв програму хору перед кожним концертом.

Через деякий час В. Обух почав диригувати хором на цементно-шиферному комбінаті, однак постійно брав активну участь в культурному житті Ямници. У зв'язку із станом здоров'я Василь залишає керівництво хором на заводі, але до кінця свого життя був активним учасником співочого мистецтва у Ямници.

Матеріал підготувала Ганна ОБУХ

